

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813010191
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5813010191.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom dňa 10. júla 2019 odvolanie obžalovaného Ing. Y. X. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016 z r u š u j e .

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Námestovo rozsudkom, sp. zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016 uznal obžalovaného Ing. Y. X. vinným v bodoch I. a II. z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. b/, g/, h/ Tr. zák.), písm. b) (s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h/ Tr. zák.) Tr. zákona a v bodoch I., II., III., IV. z pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovanému Ing. Y. X. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti všetkým výrokom rozsudku podal odvolanie obžalovaný Ing. Y. X.. Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 9.11.2016 odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti vyššie uvedeným rozhodnutiam a to rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 9.11.2016 obvinený Ing. Y. X. podal dovolanie. Najvyšší súd SR uznesením, sp.zn. 2Tdo/39/2017 zo dňa 6.12.2017 dovolanie obvineného Ing. Y. X. z dôvodu podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Na podklade sťažnosti podanej Ing. Y. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 9.11.2016 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Tdo/39/2017 zo dňa 6.12.2017, Ústavný súd SR Nálezom, sp.zn. IV. ÚS 558/2018 zo dňa 7.2.2019 v podstatných častiach rozhodol nasledovne:

1. Základné právo Ing. Y. X. na súdu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 9.11.2016 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, boli porušené.

2. Základné právo Ing. Y. X. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Tdo/39/2017 zo dňa 6.12.2017 porušené boli.

3. Uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 9.11.2016 a uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Tdo/39/2017 zo dňa 6.12.2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR v odôvodnení Nálezu na úvod považoval za potrebné poukázať na chronologickú následnosť a obsah meritórnych rozhodnutí vydaných v trestnej veci sťažovateľa Ing. Y. X. pred vydaním rozsudku okresného súdu a naň nadväzujúceho napadnutého uznesenia krajského súdu:

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že okresný súd (v poradí prvým) rozsudkom, č.k. 6T/64/2013-679 zo dňa 13. januára 2015 Ing. Y. X. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Námestovo oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. por., teda z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom.

Krajský súd uznesením, č.k. 2To/42/2015-697 zo dňa 15.7.2015 na základe odvolania prokurátora rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/64/2013-679 zo dňa 13.1.2015 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd po vrátení veci krajským súdom rozhodol rozsudkom, č.k. 6T/64/2013-776 zo dňa 15.4.2016 tak, že v bodoch I. a II. obžaloby uznal Ing. Y. X. za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), g), h) a § 139 ods. 1 písm. h) Tr. zák. a v bodoch I až IV obžaloby ho uznal vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. zák.

V nadväznosti na tieto meritórne rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu vydané v tejto trestnej veci Ing. Y. X., ústavný súd, vychádzajúc z jeho stabilnej judikatúry, poukázal na skutočnosť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného v čl. 1 ústavy, je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. PL. ÚS 16/95).

Z popísanej chronológie rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v trestnej veci Ing. Y. X., ktorých podstatné časti boli citované, vyplýva, že Ing. Y. X. bol (v poradí prvým) rozsudkom okresného súdu spod obžaloby prokurátora oslobodený s odôvodnením, že skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, nie je trestným činom. Krajský súd na základe odvolania prokurátora odsudzujúci rozsudok prvostupňového súdu zrušil s tým, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a že jeho rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. b), d/ Tr. por.). Krajský súd v zrušujúcom uznesení bližšie neobjasnil, v čom spočívala nesprávnosť záverov okresného súdu (okrem opakovaného poukazovania na obsah odvolania podaného prokurátorom), pričom vyslovil názor, že „za súčasnej dôkaznej situácie sa javí vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovanému za opodstatnené“, resp. že „zistená dôkazná situácia je logickým predpokladom pre iný právny záver, aký vyvodil prvostupňový súd o vine obžalovaného“.

Vo vzťahu k (v predchádzajúcom odseku) citovanej konštatácii krajského súdu v jeho zrušujúcom uznesení ústavný súd poukazuje na (aj Ing. Y. X. označenú) judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že odvolací súd môže prvostupňovému súdu vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, ktorých sa podľa jeho názoru dopustil (nelogickosť záverov, opomenutie niektorých okolností a pod.), nie je však oprávnený dávať mu záväzné pokyny, k akým záverom má dôjsť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ani na to, aké celkové skutkové zistenia má urobiť (viď napr. rozsudky najvyššieho súdu, sp.zn. 6 Tdo/30/2010, sp.zn. 6 Tdo/27/2012). Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade pokyn krajského súdu adresovaný okresnému súdu, ktorým v podstate prikázal, akým spôsobom má rozhodnúť o základnej otázke trestného konania (t.j. o vine, či nevine obžalovaného), bol v okolnostiach posudzovanej veci neprípustný.

Po vrátení veci na ďalšie konanie krajským súdom, okresný súd na podklade skutkového stavu totožne so stavom, na základe ktorého sťažovateľa spod obžaloby v poradí prvým rozsudkom oslobodil, na hlavnom pojednávaní 15. apríla 2016 bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného Ing. X. za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania a

pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Z obsahu odsudzujúceho rozsudku pritom vyplýva, že okresný súd žiadnym spôsobom nevysvetlil (neodôvodnil), svoj odklon od svojich predchádzajúcich právnych záverov, týkajúcich sa najmä rozhodujúcich skutočností, na ktorých založil svoj predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok, t.j. (vôbec) neuviedol, prečo považoval svoje predchádzajúce právne závery (pri nezmenenom skutkovom stave) za nesprávne (išlo najmä o závery týkajúce sa žiadosti samotnej poškodenej, aby jej Ing. Y. X. uviedol, ako má rozhodnúť v predmetných vkladových konaniach; nedostatku kompetencie Ing. Y. X. na ukončenie štátnozamestnaneckého vzťahu s poškodenou; (ne) preukázania, že Ing. Y. X. konal s cieľom získať konkrétny majetkový prospech). Krajský súd následne napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľa zamietol (v podstate) s tým, že sa stotožnil s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu, ktoré doplnil aj vlastnou argumentáciou (podľa neho) svedčiacou o vine Ing. Y. X..

Podľa názoru ústavného súdu, odvolací súd nemôže obmedzenie vyplývajúce z ustanovenia § 322 ods. 4 písm. a) Tr. por. (podľa ktorého odvolací súd nemôže sám uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol rozsudkom prvostupňového súdu oslobodený) obchádzať vyslovením záväzného pokynu okresnému súdu, k akým konkrétnym právnym záverom má na podklade určitého skutkového stavu dospieť. Takýto postup by totiž bol v rozpore so zmyslom a účelom označeného ustanovenia Trestného poriadku. Na neprípustnosti pokynu krajského súdu okresnému súdu podľa názoru ústavného súdu nič nemení ani skutočnosť, že krajský súd v zrušujúcom uznesení poukázal aj na možnú aplikáciu § 285 písm. a) Tr. por. (podľa ktorého, súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný). Z kontextu zrušujúceho uznesenia krajského súdu, ako aj jeho výslovne vyjadrených názorov na vinu Ing. Y. X., je totiž zrejmé, že krajský súd v konečnom dôsledku prikázal okresnému súdu, ako má vo veci rozhodnúť (čomu nasvedčuje aj následný postup okresného súdu a to nevykonanie žiadneho doplňujúceho dokazovania, ako aj obsah jeho odsudzujúceho rozsudku, v ktorom vôbec nekonfrontoval svoje predchádzajúce závery z oslobodzujúceho rozsudku. Následne krajský súd napadnutým uznesením „odobril“ v poradí druhý (odsudzujúci) rozsudok okresného súdu, pred ktorého vydaním súd prvého stupňa odmietol vykonať Ing. Y. X. navrhnutý dôkaz (podľa názoru ústavného súdu v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci dôkaz zásadného významu), čím mu bolo popreté právo na obhajobu a odňatá možnosť konať pred súdom.

Z ústavnej sťažnosti Ing. Y. X., ako aj obsahu spisového materiálu vyplýva, že Ing. Y. X. dňa 14.4.2016 písomným podaním, ako aj v priebehu hlavného pojednávania dňa 15.4.2016 navrhol doplnenie dokazovania o výsluch svedka Ing. L. J. (zamestnanca Okresného úradu Námestovo), ktorý sa mal vyjadriť k okolnostiam týkajúcim sa reštitučných konaní, ktoré mali byť dôvodom prerušenia vkladových konaní poškodenou JUDr. Y.. Okresný súd na hlavnom pojednávaní uvedený návrh Ing. Y. X. na doplnenie dokazovania (podľa zápisnice bez bližšieho odôvodnenia, len s odkazom na § 272 ods. 3 Tr. por.) odmietol, čo v napadnutom rozsudku odôvodnil tým, že „objasnenie uvedených skutočností nemalo vplyv na rozhodnutie ohľadom viny obžalovaného zo súdených trestných činov, skutočností, ku ktorým mal navrhovaný svedok vypovedať, presahovali rámec vykonávaného dokazovania.“

V súvislosti s Ing. Y. X. navrhovaným výsluchom svedka ústavný súd považoval v okolnostiach posudzovanej veci za podstatnú aj tú skutočnosť, že z napadnutého rozsudku okresného súdu, ako ani z napadnutého uznesenia krajského súdu nie je zrejmé, ktoré konkrétne reštitučné konania boli dôvodom na prerušenie vkladových konaní, pričom okresný súd, ani krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadali so súvisiacou námietkou Ing. Y. X., že reštitučné konania neboli špecifikované ani v rozhodnutiach o prerušení vkladových konaní (vydaných poškodenou), pričom navyše (podľa Ing. Y. X.) žiadne reštitučné konania týkajúce sa dotknutých pozemkov v rozhodnom čase (t.j. v čase spáchania skutkov) ani neprebíhali. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci mohol Ing. Y. X. navrhovaný výsluch svedka Ing. L. J. k týmto (pre meritórne rozhodnutie súdu relevantným) otázkam podľa názoru ústavného súdu významným spôsobom prispieť k náležitému objasneniu veci).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd potom dospel k záveru o nesprávnom postupe krajského súdu, spočívajúcom v tom, že:

- neprípustným pokynom vo svojom zrušujúcom uznesení (v podstate) uložil okresnému súdu, aby uznal Ing. Y. X. za vinného zo spáchania žalovaných trestných činov,
- potvrdil následný odsudzujúci rozsudok okresného súdu, ktorý prvostupňový súd vydal bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania (napriek existencii návrhu Ing. Y. X. na vykonanie ďalšieho

dokazovania) a bez riadneho odôvodnenia odklonu v právnom posúdení veci, pri nezmenenom skutkovom stave v porovnaní s jeho predchádzajúcim (oslobodzujúcim) rozsudkom.

Podľa názoru ústavného súdu bola popísaným postupom krajského súdu Ing. Y. X. odňatá možnosť reálneho uplatnenia jeho práva na obhajobu, čím došlo v konečnom dôsledku k neprípustnému zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. do práva na spravodlivé súdne konanie. Uvedené dôsledky sa pritom primárne vzťahujú (aj) na napadnuté uznesenie krajského súdu, keďže odvolací súd ním nenapravil pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania.

Na tomto základe ústavný súd preto rozhodol, že (napadnutým) uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 9.11.2016 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu základného práva Ing. Y. X. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojim rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde, ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd rozhodol o tom, že napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené označené práva Ing. Y. X. podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru (v prípade napadnutého uznesenia krajského súdu vrátane práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru), rozhodol zároveň aj o zrušení uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Tdo/39/2017 zo dňa 6.12.2017 a uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 6.11.2016 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd na záver dal do pozornosti, že krajský súd bude po vrátení veci na ďalšie konanie viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze. Úlohou krajského súdu bude na základe odvolania Y. X. opätovne preskúmať rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4. 2016, predovšetkým z toho hľadiska, či označené rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z dostatočne a správne zisteného skutkového stavu (aj v kontexte s Ing. Y. X. navrhovaným výsluchom svedka) a či sa okresný súd riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie aj v konfrontácii s jeho závermi obsiahnutými v jeho prvom (oslobodzujúcom) rozsudku.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por., po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Vzhľadom na vyššie citovaný nález ústavného súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/50/2016 zo dňa 6.11.2016, ktorým bolo postupom podľa § 319 Tr. por. rozhodnuté o zamietnutí odvolania obžalovaného Ing. Y. X. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4. 2016, krajský súd postupujúc v súlade s ustanovením § 362b ods. 1 Tr. por., vo veci znovu konal a rozhodoval o odvolaní obžalovaného Ing. Y. X. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016.

Ako už bolo v úvode odôvodnenia tohto uznesenia uvedené, napadnutým rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4. 2016, bol obžalovaný Ing. Y. X. uznaný vinným v bodoch I. a II. z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) (s poukazom na § 138 písm. b/, g/, h/ Tr. zák.), písm. b) (s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h/ Tr. zák.) Tr. zákona a v bodoch I., II., III., IV. z pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovanému Ing. Y. X. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný Ing. Y. X. proti tomuto rozsudku podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 15.6.2016, odvolanie prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. Uviedol, že okresný súd už raz vo veci rozhodol, a to rozsudkom zo dňa 13.1.2015, kedy ho podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil. Po vrátení veci a doslovnom „usmernení“ zo strany krajského súdu, ako má súd vo veci rozhodnúť, okresný súd nevykonal vo veci žiadne nové dôkazy, len prečítal zápisnice z predchádzajúcich pojednávaní a napriek tomu, že obhajoba podala návrh na doplnenie dokazovania, okresný súd pri nezmenenom skutkovom stave a dôkaznej situácii vydal rozsudok, ktorým dôkazy, ktoré v pôvodnom rozsudku vyhodnotil v jeho prospech a ktoré slúžili na jeho oslobodenie, v novom konaní vyhodnotil v jeho neprospech a uznal ho vinným. Ďalej dôvodil tým, že v prípade, ak súd uzná obžalovaného vinným z trestného činu, musí pri tomto rozhodnutí vychádzať predovšetkým z vykonaného dokazovania a z vnútorného presvedčenia, že dôkazy sú takého charakteru, ktoré odôvodňujú výrok o uznaní viny. V tejto súvislosti obhajoba poukazovala na stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 6Tdo/27/2012 zo dňa 16.8.2012, v ktorom sa okrem iného uvádza, že rozhodnutie nadriadeného súdu nemôže byť v takom smere, že úplne odníme priestor pre hodnotenie dôkazov podľa vlastného uváženia a absolútne predučí, ako má vo veci samej súd nižšieho stupňa rozhodnúť. Súd nižšieho stupňa nemôže bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania, výlučne iba na základe opätovného oboznámenia obsahu spisu obžalovaného odsúdiť. Podľa obhajoby ide o totožný prípad a postup aj v tejto trestnej veci. Obžalovaný bol najskôr oslobodený a po zrušení veci nadriadeným súdom, súd prvého stupňa len prečítal zápisnice z predchádzajúcich pojednávaní. Žiadne doplnenie dokazovania nevykonal a vyniesol odsudzujúci rozsudok. V rámci vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný ako riaditeľ Správy katastra Tvrdosín písomne emailom z 28.3.2011, resp. písomnosťami z 3.5.2011 a z 28.6.2011 ukladal poškodenú JUDr. Y. opakovane úlohu, aby vydala rozhodnutia v nadväznosti na rozsudky Krajského súdu Žilina, sp.zn. 29Sp/25/2009 a sp.zn. 29Sp/23/2009. Týmito rozsudkami boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia v dotknutých katastrálnych konaniach, v ktorých správa katastra rozhodla o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva, pričom aktuálny právny stav v týchto konaniach bol taký, že poškodená JUDr. Y. dňa 21.1.2011 prerušila konanie, čo odôvodňovala tým, že je potrebné vyriešiť predbežnú otázku, či o konkrétnych nehnuteľnostiach boli ukončené reštitučné konania. Odvolateľ ďalej uviedol, že v týchto pokynoch poškodenú Y. len informoval, že nespĺnenie úlohy bude považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, pritom nebol predložený žiadny dôkaz, že by sa touto písomnosťou, resp. e-mailom snažil vydierať poškodenú pod stratou zamestnania. Tiež bolo emailovou komunikáciou preukázané, že až na žiadosť poškodenej zo dňa 29.4.2011 reagoval ako riaditeľ správy katastra tak, že jej opakovane uložil vydať rozhodnutie v nadväznosti na uvedené rozsudky Krajského súdu Žilina. Ani následná komunikácia medzi ním a poškodenou nebola v žiadnom takom smere, kde by uviedol, aké rozhodnutie má poškodená vydať, a to až do dňa 28.6.2011, kedy na opakovanú žiadosť poškodenej ju usmernil, aby v prerušených konaniach vydala rozhodnutie o povolení vkladu. Pritom si bol vedomý, že proti takémuto rozhodnutiu je prípustný opravný prostriedok, ktorý môžu účastníci konania využiť. Jeho snahou bolo len to, aby v týchto tzv. „starých veciach“ bolo vydané zákonné rozhodnutie a tieto konania neboli prerušené, nakoľko účastníci týchto konaní sa dožadovali u neho ako riadiaceho pracovníka nápravy a poukazovali na nečinnosť poškodenej s tým, že vo veciach sa účelovým spôsobom nekoná. Podľa obhajoby, takéto konanie obžalovaného nemožno právne kvalifikovať pod skutkovú podstatu zločinu vydierania už aj z toho dôvodu, že poškodená ako právnický vzdelaná osoba si bola veľmi dobre vedomá, že obžalovaný ju nemôže zbaviť zamestnania, nakoľko s takouto právomocou nedisponoval a jedine čo mohol urobiť voči nej, bolo podať návrh na disciplinárne riešenie. Podľa zákona o štátnej službe riaditeľ správy katastra nie je osobou oprávnenou riešiť ukončenie štátnozamestnaneckého

pomeru a v prípade, že podriadený pracovník poruší pracovnú disciplínu, je oprávnený podať podnet na disciplinárne konanie, pričom disciplinárne konanie pripravuje osobný úrad Krajského úradu v Žiline. Teda riaditeľ správy katastra nemal dosah na ukončenie štátnozamestnaneckého vzťahu s poškodenou, čím bola jednoznačne preukázaná nedôvodnosť obžaloby, že pod hrozbou reálnej straty zamestnania opakovane ukladal poškodenej pokyny. Samotné oznámenia, že bude považovať jej konanie za závažné porušenie pracovnej disciplíny, ešte neznamená, že k porušeniu pracovnej disciplíny došlo. Obhajoba ďalej dôvodila tým, že aj keď obžalovaný usmernil poškodenú v tom smere, aké rozhodnutie by mala vydať, toto jeho konanie jednoznačne nenapĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania, ale ide len o porušenie práv štátneho zamestnanca tak, ako má na mysli ustanovenie § 65 Zákona o štátnej službe. Poškodená absolútne nemala dôvod obávať sa straty zamestnania z jeho strany, pretože toto nebolo v jeho kompetencii ako riaditeľa správy katastra, navyiac ani dokazovaním nebolo preukázané, že by sa jej vyhrážal stratou zamestnania. Opakovane len uvádzal, že nesplnenie úlohy bude považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Takéto jeho vyjadrenie nemožno považovať za povahu inej ťažkej ujmy, tak ako má na mysli skutková podstata zločinu vydierania. V konečnom dôsledku aj samotný postup Krajského úradu v Žiline, čo sa týka menovania poškodenej do funkcie vedúceho oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam, len potvrdzuje skutočnosť, že riešenie otázok štátnozamestnaneckého pomeru bolo v kompetencii služobného úradu a jednoznačne nebolo v kompetencii jeho. Hrozba ťažkej ujmy v konkrétnom danom prípade v osobe poškodenej absolútne absentovala, pretože ide o osobu s vysokoškolským právnickým vzdelaním a ako taká musela byť presvedčená, že iba prednosta katastrálneho úradu ako vedúci služobného úradu plní úlohy spojené s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov, čo v danom prípade nebol on, ale svedok JUDr. U.. Podľa obhajoby v žiadnom prípade nemožno trestné právo používať na riešenie pracovnoprávných vzťahov, ktoré zjavne presahujú ich rámec. Trestný postih má byť najkrajnejším prípadom a aj keď došlo k neoprávnenému konaniu obžalovaného, jeho úmyslom nebolo zasahovať do rozhodovacej právomoci poškodenej, ale jeho úmyslom bolo odstrániť neodôvodnené prerušenie vkladového konania. Súd v danom prípade absolútne pochybil, keď nevyhodnotil postup poškodenej ako nezákonný, keď dňa 21.1.2011 prerušila vkladové konania, pričom ako dôvod uviedla riešenie predbežnej otázky, pokiaľ sa týka reštitučného konania predmetných nehnuteľností. V rozhodnom čase, teda v čase prerušenia žiadnu predbežnú otázku neriešila, resp. nevedela toto hodnoverným spôsobom preukázať, pretože až v marci 2011 na jeho podnet sa písomne obrátila na pozemkový úrad, či v daných veciach bolo ukončené reštitučné konanie. Ak by sa súd dôsledne zaoberal touto otázkou, potom mal vyhovieť návrhu obhajoby, ktorá navrhovala v konaní vypočúť pracovníka Pozemkového úradu v Námestove Ing. L. J.. Tento by súdu ozrejmil, či reštitučné konanie v daných veciach bolo, alebo nebolo ukončené a vlastne by bolo preukázané, že celé trestné konanie bolo len umelo vyvolané voči obžalovanému určitou skupinou ľudí z okruhu Urbáru O.. Obhajoba poukazovala aj na nesprávne vyhodnotenie dokazovania súdu čo sa týka uznania viny obžalovaného zo skutkov v bodoch 1/až 4/ ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Dôkazmi vykonanými pred prvostupňovým súdom nebol preukázaný obligatórny znak skutkovej podstaty žalovaného prečinu, pretože obžalovaný, aj keď dával podriadeným pracovníčkam usmernenie, ako majú vo veci postupovať, nekonal tak s cieľom inému zaobstarať neoprávnený prospech, čo v danom prípade mal byť prospech pre PD Z.. Už obžaloba v tejto časti bola sformulovaná len na predpokladoch a dohadoch vychádzajúcich z nespočetného množstva telefonických kontaktov medzi obžalovaným a predsedom PD Z., pričom nebol predložený ani jeden konkrétny obsah z týchto telefonických rozhovorov, ktorý by usvedčoval obžalovaného, že sa snažil zaistiť pre daný subjekt majetkový prospech. V tomto smere úplne nedôveryhodne vyznieva dokazovanie vo vzťahu k poškodenej X.. Prvostupňový súd uveril výpovedi svedkyne JUDr. I. K., ktorá je v hrubom rozpore s listinnými dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom spise ohľadne záznamového konania, keď táto tvrdila, že poškodená X. nemohla zapísať vlastníctvo len na základe geometrického plánu. V katastrálnom spise sa okrem geometrického plánu nachádzali ďalšie listinné dôkazy, čo potvrdila vo výpovedi poškodená X. a tieto odôvodňovali správnosť usmernenia obžalovaného, aby na základe týchto listinných dôkazov zapísala vlastnícke právo pre PD Z.. Ak súd mal pochybnosti, ako sa postupuje v takomto prípade, mal do konania pribrať znalca a nie sa uspokojiť s nepravdivým a klamlivým tvrdením svedkyne I. K., pretože aj keď je táto zamestnankyňou Úradu geodézie, kartografie a katastra SR, táto nie je v pozícii znalca. V takomto prípade mal súd postupovať tak, aby hodnoverným spôsobom bolo preukázané, či usmernenie obžalovaného vo vzťahu k poškodenej X. bolo správne alebo nie. V závere obžalovaný navrhol, aby rozsudok Okresného súdu Námestovo bol podľa § 321 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. zrušený a aby bola vec súdu prvého stupňa vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dňa 25.7.2016 bolo do podateľne krajského súdu doručené podanie obžalovaného, ktorým žiadal zaslanie kópie vyjadrenia prokurátora OP Námestovo k dôvodom ním podaného odvolania, a pod bodom I./, II./ tohto písomného podania opakovane poukázal na pochybenie v konaní pred prvostupňovým súdom a rovnako i v konaní pred odvolacím súdom. K tomuto podaniu pripojil rovnopis rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Tdo/27/2012 zo dňa 16.8.2012 a i s poukazom na toto rozhodnutie navrhol rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 písm. b) Tr. por. zrušiť.

Následne obhajca obžalovaného JUDr. Jaroslav Kiapeš dňa 3.10.2016 doručil do podateľne krajského súdu oznámenie, že medzi ním a klientom došlo k rozdielnym názorom obhajoby a ku dňu 28.9.2016 mu vypovedal právne zastúpenie. Obžalovaný predložil plnomocenstvo, na základe ktorého dňa 30.9.2016 splnomocnil na zastúpenie a obhajobu JUDr. Andreu Havelkovú a táto dňa 4.11.2016 doručila písomné odôvodnenie odvolania. V odvolaní v podstate zopakovala dôvody uvedené v písomne podanom odvolaní zo dňa 13.6.2016. V prípade skutku popísanom v bode I./ napadnutého rozsudku považovala za relevantné hodnotiť vykonané dokazovanie najmä v rovine, či pokyny obžalovaného vo vzťahu k poškodenej boli alebo neboli pokynmi oprávnenými a zákonnými, ako aj, či obžalovaný hrozil poškodenej stratou zamestnania. Podľa nej z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by obžalovaný požadoval od poškodenej, aby konala protiprávne. Nedával jej protiprávne pokyny a o opaku nesvedčí ani protokol o kontrole sp.zn. 22/2011 vykonanej UGKK, v ktorom sa uvádza, že obžalovaný nemá výslovné zákonné oprávnenie udeľovať pokyny o tom, ako má jeho podriadený zamestnanec rozhodnúť v konkrétnom vkladovom konaní. Obhajoba poukázala na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, podľa ktorého vedúci štátny zamestnanec môže určovať a ukladať podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy na vykonanie štátnej služby a dávať mu na tento účel pokyny. Rovnako poukázala na ustanovenie článku 10 ods. 1 Organizačného poriadku Katastrálneho úradu v Žiline, podľa ktorého riaditeľ správy katastra riadi a koordinuje činnosť správy katastra a pracoviska správy katastra, ak je zriadené, a zodpovedá za výkon štátnej správy na úseku katastra nehnuteľností. Tiež poukázala na vtedy platný a účinný Služobný poriadok Ministerstva spravodlivosti SR zverejnený pod číslom 14/2011, z ktorého vyplývajú povinnosti štátneho zamestnanca, ako aj vedúceho štátneho zamestnanca. Z uvedeného pohľadu sa v danom prípade pri hodnotení oprávnenosti a zákonnosti pokynov obžalovaného poškodenej nemožno odvolávať na závery protokolu o kontrole vykonanej dňa 6.12.2011, nakoľko tieto sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko nereflektujú vyššie uvedené predpisy. Naopak, obžalovaný mal právo dávať poškodenej pokyny, nakoľko bol jej nadriadeným - vedúcim štátnym zamestnancom, pričom tomuto nebráni ani to, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva explicitne oprávnenie udeľovať pokyny vo vkladových konaniach. Obžalovanému nebránilo v udeľovaní pokynov poškodenej ani to, že sám nebol oprávnený rozhodovať o návrhoch na vklad, t.j. že nebol tzv. „vkladárom“. Obžalovaný si totiž túto právomoc neprisvojil, ani o návrhu na vklad nerozhodol a do istého času (až kým o to sama poškodená nepožiadala), ani nedal žiaden konkrétny pokyn na to, ako má byť v dotknutých vkladových konaniach rozhodnuté. Túto žiadosť poškodenej, ktorá podľa svojho vlastného vyjadrenia nevedela, ako má vo veciach ďalej konať a obžalovaného výslovne žiadala o pokyn na to, ako konkrétne má v týchto vkladových konaniach rozhodnúť, je nutné vykladať ako súhlas poškodenej podľa § 29 Tr. zák. Potom mal súd pri hodnotení trestnosti konania obžalovaného dôsledne aplikovať aj ustanovenie § 29 Tr. zák., čo však neučinil. V ďalšom obhajoba dôvodila tým, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodená dotknuté vkladové konania prerušila do vyriešenia predbežnej otázky - právoplatného skončenia reštitučných konaní. I napriek opakovanému tvrdeniu obžalovaného, súd pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnil, že predbežná otázka v danom prípade neexistovala. Reštitučné konania neboli v rozhodnutiach vydaných poškodenu špecifikované, v dôsledku čoho k prerušeniu konania došlo bez zákonného dôvodu a v rozpore so stanoviskom príslušného obvodného úradu zo dňa 15.3.2011, v ktorom bolo konštatované, že reštitučné konania boli ukončené. V tejto súvislosti je potom nutné uviesť, že aj samotná poškodená bola štátnym zamestnancom a bola povinná dodržiavať zákon, ako aj podzákonné normy vzťahujúce sa na jej prácu, a to najmä zákon o štátnej službe, služobný poriadok, organizačný poriadok, katastrálny zákon atď., pričom samotná tak nečinila, nakoľko vydala nezákonné rozhodnutia o prerušení niekoľko rokov trvajúcich vkladových konaní pre neexistujúce reštitučné konania. Potom obžalovaný v postavení riaditeľa katastrálneho úradu nie neoprávnene otváral otázky neodobnosti poškodenej, jej možnej nekompetentnosti vykonávať funkciu, do ktorej bola menovaná, ako aj otázku toho, v koho prospech samotná poškodená paralyzovala predmetné vkladové konania, bola nečinná a vydala nezákonné rozhodnutia. Podľa odvolateľa, ak požadoval od poškodenej, aby začala v týchto konaniach postupovať v súlade so zákonom a aby konala, nemožno ho uznať vinným z trestného činu vydierania a zneužívania právomoci verejného činiteľa. Predmetné vkladové konania trvali v danom čase

namiesto 30 dní už viac ako 5 rokov, poškodená v nich vydala nezákonné rozhodnutia, nerešpektovala skutočnosť, že reštitučné konania boli na príslušnom úrade skončené a nakoniec paradoxne za tento protiprávny stav, ktorý sa pokúšal ako vedúci štátny zamestnanec napraviť, bol odsúdený napadnutým rozsudkom. Ak navrhol v súvislosti s uvedeným vypočuť svedka Ing. L. J. a okresný súd tomuto návrhu nevyhovel, porušil jeho práva. Pokiaľ svedok potvrdí, že neboli vedené žiadne reštitučné konania relevantné pre rozhodnutia o navrhovaných vkladoch, konala nezákonne samotná poškodená a on nemôže byť odsúdený za to, že len chcel tento ňou založený protiprávny stav odstrániť. Pokiaľ ide o prečin zneužitia právomoci verejného činiteľa, je podľa odvolateľa nutné poukázať i na to, že stupeň spoločenskej nebezpečnosti takéhoto konania nedosahuje intenzitu vyžadovanú v § 10 ods. 2 Tr. zák., pre to, aby takéto konanie mohlo byť prečinom. Odvolateľ ďalej vytýkal časové obdobie jeho údajného protiprávneho konania uvedeného v skutkovej vete v bode 1/ - od 28.3.2011 do 9.2.2011 (správne má byť do 9.1.2012, poznámka KS). Podľa neho toto časové obdobie nie je v napadnutom rozsudku nikde odôvodnené a nie je ani zrejmé, na základe akých dôkazov bol tento časový údaj ustálený, hoci ide o jeden z kvalifikačných znakov zločinu vydierania podľa § 189 ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák. Poukázal tiež na tú skutočnosť, že nemôže byť chybou riaditeľa správy katastra, pokiaľ mal eminentný záujem odstrániť dlhoročný protiprávny stav na jeho úrade a pokiaľ ho podriadení zamestnanci nerešpektovali, tak ich upozorňoval na to, že sa môže jednať o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny je zákonným postupom, a preto nemožno za takýto postup vedúceho štátneho zamestnanca trestne stíhať. Nakoľko v skutkovej vete pod bodom I. napadnutého rozsudku absentuje popis protiprávneho konania, ktoré by bolo preukázané vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní, je nutné konštatovať, že tento skutok nie je trestným činom. Trestným činom nie je ani skutok uvedený v bode 2/ a 3/ napadnutého rozsudku. Ako riaditeľ katastrálneho úradu opakovane vyjadroval nespokojnosť s prácou poškodenej, s jej postupom vo viacerých veciach a uvedené aj oznámil JUDr. T. U., vedúcemu služobného úradu Katastrálneho úradu Žilina. Za takúto ním negatívne hodnotenú prácu bola paradoxne poškodená ocenená kariérnym postupom a po jej prepustení bola v ten istý deň, ako mal služobný pomer končiť, opakovane do neho prijatá, navyše bez toho, aby jej opätovné prijatie sám navrhol, resp. aby bol o taký návrh požiadaný. V tejto súvislosti mu možno vyčítať iba to, že ľudsky neuniesol celú situáciu a nepostupoval správne, pokiaľ nerešpektoval rozhodnutia služobného úradu, avšak stupeň spoločenskej nebezpečnosti jeho konania nie je tak vysoký, aby sa jednalo o prečin zneužitia právomoci verejného činiteľa. Ďalej argumentoval tým, že u skutkov v bode 2/a 3/ absentuje popis jeho úmyslu konať protiprávne za účelom dosiahnutia prospechu pre iného, či už majetkového alebo iného. Ani u jedného skutku nie je uvedené, aký konkrétny prospech malo mať PD Z. z údajného jeho protiprávneho konania. Bez tohto základného pojmového znaku nemožno hovoriť o zločine vydierania, ako ani o prečine zneužitia právomoci verejného činiteľa. Jeho odsúdenie za tieto skutky je protiprávne. V prejednávanej trestnej veci nebolo vôbec preukázané, že by nútil poškodenú k niečomu, čo od nej nebol oprávnený požadovať. Dávanie pokynov podriadeným umožňuje samotný zákon o štátnej službe v ustanovení § 11. Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 4/napadnutého rozsudku, jeho argumentácia spočíva v tom, že požadoval od pani X. zápis nielen geometrického plánu, ale zápis geometrického plánu spolu s pripojenými verejnými listinami preukazujúcimi vlastnícke právo a o týchto vypovedala i samotná poškodená na hlavnom pojednávaní, pričom tieto označila ako pozemno-knižnú vložku. V tejto súvislosti je potom irelevantný protokol o kontrole vykonanej UGKK, nakoľko v predmetnom protokole sa tvrdí v rozpore so zisteným skutkovým stavom, že požadoval zápis geometrického plánu bez ďalších listín. Odvolateľ vytýkal prvostupňovému súdu, že čo sa týka údajného spáchania pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, okresný súd v napadnutom rozsudku len konštatoval, že obžalovaný prekročil svoje právomoci, a to bez konkretizácie takéhoto závažného tvrdenia, čím ich prekročil, ktoré jeho právomoci boli prekročené, prečo ich považoval za prekročené, v rozpore s ktorými oprávneniami konal a pod. V tejto časti považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a tiež arbitrárny. Voči takémuto rozsudku sa nemôže v odvolacom konaní riadne brániť, najmä preto, že nepoznal legálne dôvody vedúce k jeho odsúdeniu. Je nesprávnym právnym záverom tvrdenie, že pokiaľ nemal osobitnú odbornú spôsobilosť rozhodovať o návrhoch na vklad, že nemohol dávať pokyny vkladárom ako svojim podriadeným. Ako riaditeľ správy katastra zodpovedal za ich konanie, resp. nekonanie a za nezákonný postup. Teda bolo spravodlivé jeho očakávanie, že tieto budú plniť jeho pokyny, ktoré udeľoval výlučne v súlade s platnými právnymi predpismi. Na záver uviedol, že ak by sa súd nestotožnil s jeho návrhom v podaní zo dňa 13.6.2016 a s jeho argumentáciou a trval by na jeho vine, dovoľuje si požiadať súd o postup podľa § 40 Tr. zák. a § 39 Tr. zák.

Prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Krajský súd v Žiline na základe obžalovaným podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a odôvodňovali by podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Súčasne v rámci plnenia si prieskumnej povinnosti postupoval viazaný právnymi názormi vyjadrenými vo vyššie citovanom náleze ústavného súdu. Krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a je dôvodné a to z dôvodov, ktoré v rámci odvolania uvádzal obžalovaný.

Okresný súd sa dopustil chýb, ktoré majú za následok nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a z tohto dôvodu vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na objasnenie ktorých treba vykonať ďalšie dôkazy.

Na úvod krajský súd pripomína, že v tejto veci už raz bolo rozhodnuté rozsudkom, č.k. 6T/64/2013-679 zo dňa 13.1.2015, ktorým bol obžalovaný Ing. Y. X. spod obžaloby prokurátora z dôvodu podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený, pretože žalovaný skutok nie je trestným činom. Na podklade prokurátorom podaného odvolania krajský súd uznesením, č.k. 2To/42/2015-679 zo dňa 15.7.2015 rozsudok okresného súdu, č.k. 6T/64/2013-679 zo dňa 13.1.2015 zrušil z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd po vrátení veci krajským súdom rozhodol týmto aktuálne odvolaním obžalovaného napadnutým rozsudkom, č.k. 6T/64/2013-776 zo dňa 15.4.2016 tak, že obžalovaného Ing. Y. X. v bodoch I. a II. obžaloby uznal za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), g), h) a § 139 ods. 1 písm. h) Tr. zák. a v bodoch I až IV obžaloby ho uznal vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. zák.

Z vyššie popísanej chronológie doposiaľ v tejto veci súdmi vydaných meritórnych rozhodnutí vyplýva, že obžalovaný Ing. Y. X. bol v poradí prvým rozsudkom súdu prvého stupňa (zo dňa 13.1.2015) spod obžaloby prokurátora oslobodený na základe záveru súdu, že skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, nie je trestným činom. Na podklade odvolania prokurátora následne krajský súd prvý vo veci súdom prvého stupňa vyhlásený oslobodzujúci rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a rozhodnutím okresného súdu bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.

Po vrátení veci na ďalšie konanie krajským súdom, okresný súd na podklade skutkového stavu totožného so stavom, na základe ktorého obžalovaného spod obžaloby v poradí prvým rozsudkom oslobodil, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15.4.2016 bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania napadnutým aktuálne preskúmaným rozsudkom uznal obžalovaného Ing. X. vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania a pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Z obsahu odsudzujúceho rozsudku pritom vyplýva, čo krajský súd považuje za nutné okresnému súdu primárne vytknúť, že okresný súd žiadnym spôsobom nevysvetlil (neodôvodnil), svoj odklon od svojich predchádzajúcich právnych záverov, týkajúcich sa najmä rozhodujúcich skutočností, na ktorých založil svoj predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok, t.j. (vôbec) neuviedol, prečo považoval svoje predchádzajúce právne závery (pri nezmenenom skutkovom stave) za nesprávne (išlo najmä o závery majúce podstatný význam pre rozhodnutie o vine obžalovaného v tejto trestnej veci a týkajúce sa žiadosti samotnej poškodenej, aby jej obžalovaný Ing. Y. X. uviedol, ako má rozhodnúť v predmetných vkladových konaniach; nedostatku kompetencie Ing. Y. X. na ukončenie štátnozamestnaneckého vzťahu s poškodenou; (ne) preukázania, že Ing. Y. X. konal s cieľom získať konkrétny majetkový prospech). V tejto súvislosti krajský súd nepopiera možnosť, aby súd prvého stupňa po zrušení rozsudku a vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie aj bez doplnenia dokazovania a pri nezmenenom skutkovom stave ďalším rozsudkom vo veci rozhodol o vine obžalovaného inak ako v predchádzajúcom rozsudku. V takomto prípade je však súd prvého stupňa povinný zmenu postoja k otázke viny obžalovaného náležite zdôvodniť, osobitne so zameraním sa na skutočnosti majúce podstatný význam pre rozhodnutie o vine obžalovaného. Okresný súd však takto nepostupoval, čo bolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a to pre nejasnosť skutkových zistení a súčasne,

keď súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. V tejto súvislosti súčasne krajský súd poznamenáva, že náležité odôvodnenie rozsudku súdom má podstatný význam pre úplné naplnenie práva obžalovaného na obhajobu. Pokiaľ sa totiž obžalovaný má právne účinným spôsobom brániť proti rozsudku súdu, musí poznať dôvody, na základe ktorých súd dospel k záveru o vine obžalovaného.

Z odvolania obžalovaného Ing. Y. X., ako aj obsahu spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný dňa 14.4.2016 písomným podaním, ako aj v priebehu hlavného pojednávania dňa 15.4.2016 navrhol doplnenie dokazovania o výsluch svedka Ing. L. J. (zamestnanca Okresného úradu Námestovo), ktorý sa mal vyjadriť k okolnostiam týkajúcim sa reštitučných konaní, ktoré mali byť dôvodom prerušenia vkladových konaní poškodenou JUDr. Y.. Okresný súd na hlavnom pojednávaní uvedený návrh Ing. Y. X. na doplnenie dokazovania (podľa zápisnice bez bližšieho odôvodnenia, len s odkazom na § 272 ods. 3 Tr. por.) odmietol, čo v napadnutom rozsudku odôvodnil tým, že „objasnenie uvedených skutočností nemalo vplyv na rozhodnutie ohľadom viny obžalovaného zo súdených trestných činov, skutočnosti, ku ktorým mal navrhovaný svedok vypovedať, presahovali rámec vykonávaného dokazovania.“

V súvislosti s odmietnutím dôkazného návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Ing. L. J. krajský súd považuje za potrebné primárne súdu prvého stupňa vytknúť nedostatočné a len všeobecné zdôvodnenie odmietnutia tohto dôkazného návrhu obžalovaného. V tejto súvislosti dáva krajský súd okresnému súdu do pozornosti, že v prípade odmietnutia dôkazného návrhu procesnej strany je súd takéto svoje rozhodnutie povinný odôvodniť s poukazom na konkrétne skutočnosti a vo veci ďalšie doposiaľ vykonané dôkazy, ktoré okresný súd viedli k záveru o splnení zákonných podmienok podľa § 272 ods. 3 Tr. por. pre odmietnutie návrhu na doplnenie dokazovania. Nesplnenie si tejto povinnosti je porušením práva obžalovaného na obhajobu, nakoľko takýmto nedôsledným postupom súdu prvého stupňa je obžalovanému zabránené právne účinným spôsobom sa brániť proti negatívnejmu rozhodnutiu súdu o jeho dôkaznom návrhu, nakoľko obžalovanému nie je známa konkrétna argumentácia súdu, ktorú by mal možnosť v rámci zdôvodnenia odvolania svojou vlastnou argumentáciou spochybniť, či dokonca vyvrátiť.

Na rozdiel od okresného súdu však krajský súd rozhodnutie o odmietnutí návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Ing. L. J. (zamestnanca Okresného úradu v Námestove), nepovažuje za vecne správne a zákonné. Pre takéto rozhodnutie nemožno konštatovať splnenie zákonných podmienok podľa § 272 ods. 3 Tr. por. Obžalovanému sa obžalobou podanou v tejto trestnej veci kladie za vinu, že poškodenej JUDr. I. Y. mal ukladať pokyny na vydanie rozhodnutia vo vkladových konaniach špecifikovaných v obžalobe i napriek tomu, že tieto vkladové konania boli prerušené z dôvodu právoplatne neskončených reštitučných konaní k nehnuteľnostiam, ktoré mali byť predmetom prevodu. Obžalovaný však spochybňuje existenciu v tom čase vedených reštitučných konaní a poukazuje na to, že predmetné reštitučné konania nie sú špecifikované ani v rozhodnutiach o prerušení vkladových konaní. Nakoľko vyriešenie otázky, či v čase prerušenia vkladových konaní boli skutočne vedené reštitučné konania, je dôležitým z hľadiska rozhodnutia o vine obžalovaného (pričom súd prvého stupňa sa touto otázkou nezaoberal), bude potrebné, aby okresný súd po vrátení veci vyhovel dôkaznému návrhu obžalovaného a vypočul obžalovaným navrhnutého svedka Ing. L. J. k reštitučným konaniam, ktoré mali byť dôvodom prerušenia vkladových konaní.

Nakoľko teda súd prvého stupňa nepostupoval vecne správne a zákonne, keď odmietol výsluch pre riešenie otázky vedenia reštitučných konaní dôležitého svedka Ing. L. J., krajský súd súčasne rozsudok okresného súdu zrušil aj z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože tu vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy (vypočuť obžalovaným navrhnutého svedka Ing. L. J.).

Až po doplnení dokazovania v naznačenom smere bude môcť okresný súd správne a zákonne vo veci rozhodnúť, vyrovnáť sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú dosah na rozhodnutie o vine (nevine) obžalovaného v zmysle podanej obžaloby.

Súčasne krajský súd dáva okresnému súdu do pozornosti, že pri odôvodňovaní ďalšieho vo veci vyhláseného rozhodnutia bude povinný dôsledne postupovať podľa ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por., súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.